

3 Robert & Roel

“...Zijn bloedsomloop loopt nu via de hart-longmachine, zijn hart is stilgelegd en zijn lichaam wordt nu gekoeld tot zo'n 30°. De operatie verloopt tot nu toe voorspoedig.”

Nee, dit is geen verslag van mijn operatie, ik zit nu nog thuis achter mijn computer. Ik heb ook niet de gave van voorspellen, zeker niet als het om de toekomst gaat. Ik hoop dat het tijdens mijn operatie zo zal gaan, maar ik weet het niet.

Deze woorden klonken op dinsdag 2 november 2004 door de telefoon toen onze oudste zoon Robert op de locatie Weezenlanden in de Isala Klinieken in Zwolle een openhartoperatie onderging om een nieuwe aorta hartklep te krijgen. In dit geval is het dus: vader volgt zoon, ruim 10 jaar later.

Het is één van de meest vervreemdende momenten in mijn leven geweest. Louise en ik waren die dag bij Jente – Roberts levensgezel – en zij had gevraagd of ik tijdens de operatie – die vele uren zou duren – de telefoon wilde aannemen. We wisten dat iemand van de afdeling Familiebegeleiding IC ons enkele malen zou informeren over de voortgang van de operatie. We waren goed voorbereid, maar toch. Met een schok realiseerde ik me op dat moment dat onze zoon Robert daar lag zonder een kloppend hart, volledig afhankelijk van de techniek van de hart-longmachine en van een aantal mensen die daarover waakten.

Al vrij snel na zijn geboorte werd ontdekt dat zijn aorta hartklep niet goed functioneerde. Het was wel zeker dat hij daaraan ooit geopereerd zou moeten worden, maar uitstel zou alleen maar gezondheidswinst opleveren. Dat lukte tot Robert goed 35 jaar oud was. Tot die tijd mocht hij alleen maar heel rustig sporten, maar dat was een slechte raad

voor Robert, die heel sportief was, in 't bijzonder met balsporten.

Dat ging dus ook niet goed: op de middelbare school ontdekte hij hoe de sportleraar misleid kon worden. Als tijdens de gymles 2 kilometer hard gelopen moest worden, had Robert de opdracht om die afstand in een heel rustig tempo af te leggen. Maar wat deed die slimme jongen? Hij liep in een strak tempo helemaal voorop tot vlakbij school. Daar wachtte hij rustig tot de verre achterblijvers hem voorbij sukkelden en voegde hij zich in hun gezelschap. Totdat zijn list werd ontdekt. In overleg met de huisarts en cardioloog besloten we dat hij mocht gaan honkballen en we aanvaardden op dat moment de mogelijk daaraan verbonden risico's. Honkballen en surfen werden zijn ding en wat kon hij daarin fanatiek zijn!

Tot die bewolkte dinsdag in november 2004. Het was zo'n vervelende, grijze herfstdag die snel vergeten zou zijn geweest, ware het niet dat er die dag twee ingrijpende gebeurtenissen plaatsvonden. Robert Steenbergen werd in Zwolle geopereerd aan zijn hartklep, Theo van Gogh werd in Amsterdam vermoord. Ook wij drieën keken verbijsterd naar de televisie. Hoe gek dat ook klinkt: het was wel een goede afleiding...

Tot de thoraxchirurg zelf belde en meldde dat de operatie was geslaagd en zijn lichaam weer langzaam op temperatuur werd gebracht, "hij is nu onderweg naar de Intensive Care."

Zie Robert tien jaar later: een mooie man met een getraind lichaam; roeien, zeilen en skiën zijn z'n fanatieke sporten. Is dat die jongen met die hartklep? Jazeker en dat kun je horen als je jouw hoofd op zijn borst mag leggen. Maar ja, dat is slechts voor een enkeling weggelegd...

Zeer binnenkort zal een multidisciplinair team van thoraxchirurgen, cardiologen, anesthesiologen, perfusionisten, verpleegkundigen en operatieassistenten in Isala voor mij

klaar staan. Louise zal zeker niet alleen thuis zijn. De telefoon zal gaan...

